ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Βρυξέλλες, 28.3.2022
COM(2022) 127 final

ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ, ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

σχετικά με την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 606/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Ιουνίου 2013, για την αμοιβαία αναγνώριση μέτρων προστασίας σε αστικές υποθέσεις

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1.1. Ιστορικό

Ο κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 606/2013 για την αμοιβαία αναγνώριση μέτρων προστασίας σε αστικές υποθέσεις[1] (στο εξής: κανονισμός) συμπληρώνει την οδηγία 2011/99/ΕΕ περί της ευρωπαϊκής εντολής προστασίας[2] (στο εξής: οδηγία). Και οι δύο πράξεις αποτελούν μέρος της ίδιας δέσμης νομοθετικών μέτρων. Ο κανονισμός εκδόθηκε στις 12 Ιουνίου 2013, βάσει του άρθρου 81 παράγραφος 2 στοιχεία α), ε) και στ) της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Μαζί με την οδηγία 2012/29/ΕΕ για τη θέσπιση ελάχιστων προτύπων σχετικά με τα δικαιώματα, την υποστήριξη και την προστασία θυμάτων της εγκληματικότητας[3] (στο εξής: οδηγία για τα δικαιώματα των θυμάτων), η οδηγία και ο κανονισμός αποτελούν μια συνεκτική δέσμη μέτρων. Αυτό ενισχύει τα δικαιώματα και την προστασία των θυμάτων και των δυνητικών θυμάτων της εγκληματικότητας όταν ταξιδεύουν ή μεταβαίνουν σε άλλο κράτος μέλος.

Η οδηγία και ο κανονισμός αποσκοπούν στην επίτευξη αυτού του στόχου παρέχοντας στις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών τη νομική βάση για την αναγνώριση των εντολών προστασίας που έχουν εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος. Βάσει αυτού του νομικού πλαισίου, όλα τα κράτη μέλη πρέπει να αναγνωρίζουν και να εκτελούν τόσο τις εντολές προστασίας σε ποινικές υποθέσεις όσο και τα μέτρα προστασίας σε αστικές υποθέσεις που εκδίδονται σε άλλο κράτος μέλος.

Όπως απαιτείται από το άρθρο 21 του κανονισμού, η παρούσα έκθεση αξιολογεί την εφαρμογή του. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή πρέπει επίσης να υποβάλει έκθεση σχετικά με την εφαρμογή του κανονισμού στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και την Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή και, εάν απαιτείται, να υποβάλει προτάσεις για τροποποιήσεις. Μολονότι η έκθεση έπρεπε να υποβληθεί έως τις 11 Ιανουαρίου 2021, η έξαρση της πανδημίας COVID-19 το πρώτο εξάμηνο του 2020 άσκησε άνευ προηγουμένου πιέσεις στην Επιτροπή για την αντιμετώπιση επειγόντων φακέλων που σχετίζονταν με τη νόσο COVID-19. Το γεγονός αυτό καθυστέρησε την αξιολόγηση και τη δημοσίευσή της.

Ο κανονισμός συμπληρώνει την οδηγία ώστε να διασφαλιστεί ότι δεν υπάρχει νομικό κενό στο πλαίσιο της ΕΕ για την αμοιβαία αναγνώριση των μέτρων προστασίας θυμάτων της εγκληματικότητας. Ως εκ τούτου, η παρούσα έκθεση πρέπει να εξεταστεί σε συνδυασμό με την έκθεση σχετικά με την εφαρμογή της οδηγίας, την οποία δημοσίευσε η Επιτροπή στις 11 Μαΐου 2020[4]. Από κοινού, οι εκθέσεις παρέχουν πλήρη εικόνα των ελάχιστων κανόνων που εφαρμόζονται σε

---

1 Κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 606/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Ιουνίου 2013, για την αμοιβαία αναγνώριση μέτρων προστασίας σε αστικές υποθέσεις (ΕΕ L 181 της 29.6.2013, σ. 4).

2 Οδηγία 2011/99/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, περί της ευρωπαϊκής εντολής προστασίας (ΕΕ L 338 της 21.12.2011, σ. 2).

3 Οδηγία 2012/29/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2012, για τη θέσπιση ελάχιστων προτύπων σχετικά με τα δικαιώματα, την υποστήριξη και την προστασία θυμάτων της εγκληματικότητας και για την αντικατάσταση της απόφασης-πλαισίου 2001/220/ΔΕΥ του Συμβουλίου (ΕΕ L 315 της 14.11.2012, σ. 57).

4 Έκθεση της Επιτροπής προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο σχετικά με την εφαρμογή της οδηγίας 2011/99/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, περί της ευρωπαϊκής εντολής προστασίας [COM(2020) 187 final της 11.5.2020].

ολόκληρη την ΕΕ σχετικά με τη διακρατική αναγνώριση και εκτέλεση μέτρων προστασίας από τις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών.

1.2. Σκοπός και κύρια στοιχεία του κανονισμού

Στόχος του κανονισμού είναι να διασφαλιστεί ότι ένα φυσικό πρόσωπο που επωφελείται από μέτρο προστασίας σε αστικές υποθέσεις σε ένα κράτος μέλος μπορεί να εξακολουθήσει να βασίζεται στην προστασία αυτή όταν μεταβαίνει ή ταξιδεύει σε άλλο κράτος μέλος. Ταυτόχρονα, ο κανονισμός αποσκοπεί στη διασφάλιση των δικαιωμάτων υπεράσπισης του προσώπου που συνιστά απειλή.

Ως εκ τούτου, ο κανονισμός θεσπίζει κανόνες για την αμοιβαία αναγνώριση των μέτρων προστασίας που διατάσσονται στα κράτη μέλη. Οι εν λόγω κανόνες επιτρέπουν στις αρμόδιες αρχές να εξασφαλίζουν συνεχή προστασία σε ολόκληρη την ΕΕ με τη χρήση ενός απλού και ταχέος μηχανισμού.

Ο κανονισμός εφαρμόζεται σε εθνικά μέτρα προστασίας σε αστικές υποθέσεις, τα οποία διατάσσονται στο πλαίσιο αστικών και διοικητικών διαδικασιών. Ειδικότερα, εφαρμόζεται σε μέτρα που επιβάλλουν υποχρεώσεις σε πρόσωπο που συνιστά απειλή για τη σωματική ή ψυχική ακεραιότητα άλλου προσώπου και των οποίων ο σκοπός είναι η προστασία του εν λόγω άλλου προσώπου. Ο κανονισμός εφαρμόζεται σε όλα τα θύματα. Καλύπτει τα τρία συνηθέστερα είδη εθνικών μέτρων προστασίας:

- απαγορεύσεις ή ρυθμίσεις εισόδου στο μέρος στο οποίο κατοικεί, εργάζεται ή διαμένει το προστατευόμενο πρόσωπο ή το οποίο επισκέπτεται τακτικά το προστατευόμενο πρόσωπο·
- απαγορεύσεις ή ρυθμίσεις οποιασδήποτε επαφής με το προστατευόμενο πρόσωπο· και
- απαγορεύσεις ή ρυθμίσεις της προσέγγισης του προστατευόμενου προσώπου εγγύτερα από προκαθορισμένη απόσταση.

Τα μέτρα προστασίας αποσκοπούν κυρίως στην πρόληψη κάθε μορφής:

- έμφυλης βίας·
- ενδοοικογενειακής βίας· ή
- βίας σε στενές προσωπικές σχέσεις, όπως η σωματική βία, η παρενόχληση, οι σεξουαλικές επιθέσεις, η παρακολούθηση, ο εκφοβισμός ή άλλες μορφές έμμεσου καταναγκασμού.

Τα θύματα αξιόποινων πράξεων αυτού του είδους είναι ιδιαίτερα εκτεθειμένα σε δευτερογενή και επαναλαμβανόμενη θυματοποίηση, εκφοβισμό και αντίποινα (αντεκδίκηση). Στην πράξη, οι γυναίκες είναι οι κύριοι δικαιούχοι των μέτρων προστασίας.

Οι εντολές προστασίας συνεπάγονται συνήθως σχετικά περιορισμένη παραβίαση της αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας του προσώπου που συνιστά απειλή. Η έκδοση και η παρακολούθηση εντολών προστασίας κατά κανόνα δεν συνεπάγονται σημαντικές

χρηματοοικονομικές επενδύσεις. Ωστόσο, μπορούν να συμβάλουν στη μείωση και την πρόληψη της βίας[5].

Στην πράξη, το πρόσωπο που λαμβάνει προστασία βάσει ενός ή περισσότερων εθνικών μέτρων προστασίας (στο εξής: προστατευόμενο πρόσωπο) υποβάλλει αίτημα στην αρχή του κράτους μέλους στο οποίο διατάσσονται τα μέτρα προστασίας (στο εξής: αρχή έκδοσης). Εάν το αίτημα γίνει δεκτό, η αρχή έκδοσης του εν λόγω κράτους μέλους (στο εξής: κράτος μέλος προέλευσης) εκδίδει πιστοποιητικό. Στη συνέχεια, η αρχή έκδοσης αποστέλλει το εν λόγω πιστοποιητικό στην αρμόδια αρχή άλλου κράτους μέλους (στο εξής: κράτος μέλος όπου απευθύνεται το προστατευόμενο πρόσωπο) για την αναγνώριση και εκτέλεση των μέτρων προστασίας στο έδαφος του κράτους μέλους όπου απευθύνεται το προστατευόμενο πρόσωπο. Η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους όπου απευθύνεται το προστατευόμενο πρόσωπο μπορεί να εκδώσει κάθε μέτρο που είναι διαθέσιμο σύμφωνα με το εθνικό της δίκαιο σε παρόμοια περίπτωση για τη συνέχιση της προστασίας του προστατευόμενου προσώπου στο έδαφος του κράτους μέλους όπου απευθύνεται το προστατευόμενο πρόσωπο. Το κράτος μέλος όπου απευθύνεται το προστατευόμενο πρόσωπο πρέπει να παρέχει στο θύμα το ίδιο επίπεδο προστασίας που θα παρείχε στους δικούς του πολίτες σε παρόμοια κατάσταση.

Το πιστοποιητικό για τα μέτρα προστασίας σε αστικές υποθέσεις λαμβάνει τη μορφή πολύγλωσσου τυποποιημένου υποδείγματος, το οποίο υιοθετήθηκε με μεταγενέστερη εκτελεστική πράξη[6]. Τα άλλα κράτη μέλη πρέπει να αναγνωρίζουν το εν λόγω πιστοποιητικό χωρίς πρόσθετη επαλήθευση. Το πιστοποιητικό πρέπει να καθίσταται άμεσα εκτελεστό, πράγμα που σημαίνει ότι το προστατευόμενο πρόσωπο μπορεί να επικαλεστεί άμεσα τα μέτρα προστασίας ενώπιον των αρχών του κράτους μέλους όπου απευθύνεται το προστατευόμενο πρόσωπο.

Από τις 11 Ιανουαρίου 2015, ο κανονισμός εφαρμόζεται άμεσα σε όλα τα κράτη μέλη εκτός από τη Δανία.

1.3. Στόχος και πεδίο εφαρμογής της έκθεσης

Η ανάλυση της Επιτροπής βασίζεται κυρίως σε άμεσες πληροφορίες από τα κράτη μέλη. Η Επιτροπή άντλησε πρωτογενή δεδομένα από τις γνωστοποιήσεις των κρατών μελών βάσει του άρθρου 18 παράγραφος 1. Οι γνωστοποιήσεις αυτές απαριθμούν τις αρμόδιες αρχές και τις γλώσσες που γίνονται δεκτές για τους σκοπούς του κανονισμού. Επιπλέον, η Επιτροπή εξέτασε τις απαντήσεις σε ερωτηματολόγιο σχετικά με την εφαρμογή του κανονισμού από την έναρξη ισχύος του. Η Επιτροπή απέστειλε το ερωτηματολόγιο αυτό στις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών τον Ιούλιο του 2021 και 19 κράτη μέλη απάντησαν. Από όλα τα κράτη μέλη, 16 επιβεβαίωσαν ότι το οικείο νομικό σύστημα επιτρέπει τη λήψη μέτρων προστασίας σε αστικές υποθέσεις. Η Επιτροπή συγκέντρωσε πρόσθετες πληροφορίες σχετικά με τις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών με τη χρήση της διαδικτυακής πύλης της ευρωπαϊκής ηλεκτρονικής δικαιοσύνης.

---

5 van der Aa, S., Niemi, J., Sosa, L., Ferreira, A., Baldry, A., *Mapping the legislation and assessing the impact of protection orders in the European Member States* (Χαρτογράφηση της νομοθεσίας και αξιολόγηση του αντικτύπου των εντολών προστασίας στα ευρωπαϊκά κράτη μέλη), 2015.

6 Εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 939/2014 της Επιτροπής, της 2ας Σεπτεμβρίου 2014, για την κατάρτιση των πιστοποιητικών που αναφέρονται στα άρθρα 5 και 14 του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 606/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για την αμοιβαία αναγνώριση μέτρων προστασίας σε αστικές υποθέσεις (ΕΕ L 263 της 3.9.2014, σ. 10).

Για τη σύνταξη της παρούσας έκθεσης, η Επιτροπή χρησιμοποίησε δύο πρόσθετες μελέτες, οι οποίες συμπλήρωσαν τα δεδομένα από τα κράτη μέλη. Ειδικότερα, η Επιτροπή βασίστηκε σε μελέτη που δημοσίευσε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο το 2017. Η μελέτη εξέτασε τη λειτουργία της αμοιβαίας αναγνώρισης των μέτρων προστασίας σε αστικές υποθέσεις στο πλαίσιο αξιολόγησης της εφαρμογής της οδηγίας[7]. Η Επιτροπή εμβάθυνε επίσης στην τελική μελέτη του POEMS, ενός έργου που χρηματοδοτήθηκε από το πρόγραμμα Δάφνη της Επιτροπής μεταξύ 2012 και 2014. Η μελέτη χαρτογράφησε τη νομοθεσία και αξιολόγησε τον αντίκτυπο των εντολών προστασίας στα κράτη μέλη[8].

Η παρούσα έκθεση εστιάζει σε διατάξεις που αποτελούν τον πυρήνα του κανονισμού και είναι ζωτικής σημασίας για την ομαλή λειτουργία της αμοιβαίας αναγνώρισης των μέτρων προστασίας σε αστικές υποθέσεις σε ολόκληρη την ΕΕ.

Οι διατάξεις αυτές περιλαμβάνουν την υποχρέωση γνωστοποίησης των ειδών των αρχών που είναι αρμόδιες σε θέματα που καλύπτονται από τον κανονισμό, οι οποίες προσδιορίζουν:

- τις αρχές που είναι αρμόδιες για την έκδοση πιστοποιητικών μέτρων προστασίας σε αστικές υποθέσεις·
- τις αρχές ενώπιον των οποίων μπορεί να γίνεται επίκληση μέτρου προστασίας που διατάσσεται σε άλλο κράτος μέλος (και οι οποίες είναι αρμόδιες να εκτελούν το εν λόγω μέτρο)·
- τις αρχές που είναι αρμόδιες για την προσαρμογή των μέτρων προστασίας· και
- τις αρχές στις οποίες πρέπει να υποβάλλεται η αίτηση άρνησης της αναγνώρισης.

Η έκθεση εξετάζει επίσης:

- το γλωσσικό καθεστώς των κρατών μελών·
- την υποχρέωση σεβασμού των δικαιωμάτων υπεράσπισης του προσώπου που συνιστά απειλή·
- την έκδοση, την επεξεργασία και τη διαβίβαση πιστοποιητικών μέτρων προστασίας σε αστικές υποθέσεις· και
- τη διόρθωση και την ανάκληση πιστοποιητικών μέτρων προστασίας σε αστικές υποθέσεις.

2. ΓΕΝΙΚΗ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

Η έκθεση καλύπτει όλα τα κράτη μέλη που δεσμεύονται από τον κανονισμό[9].

---

7 Υπηρεσία Έρευνας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, *Ευρωπαϊκή εντολή προστασίας — Μελέτη*, PE 603.272, Σεπτέμβριος 2017 (http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2017/603272/EPRS_STU(2017)603272_EN.pdf).

8 van der Aa, S. et al., ό.π.

9 Η έκθεση δεν καλύπτει το Ηνωμένο Βασίλειο, καθώς τα στοιχεία σχετικά με την εφαρμογή του κανονισμού που συλλέχθηκαν για το τμήμα της έκθεσης που αφορά την ανάλυση συλλέχθηκαν μετά

Οι αρχές έκδοσης στο κράτος μέλος προέλευσης μπορούν να διατάσσουν μέτρα προστασίας σε αστικές υποθέσεις, για παράδειγμα απαγορεύσεις προσέγγισης άλλου προσώπου εγγύτερα από προκαθορισμένη απόσταση. Σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 14 του κανονισμού, το κράτος μέλος όπου απευθύνεται το προστατευόμενο πρόσωπο πρέπει να αναγνωρίζει τα μέτρα αυτά ως μέτρα προστασίας σε αστικές υποθέσεις.

Επιπλέον, η έννοια των αστικών υποθέσεων πρέπει να ερμηνεύεται αυτόνομα. Η αρχή που διατάσσει μέτρο προστασίας μπορεί να έχει αστική, διοικητική ή ποινική φύση. Ωστόσο, η φύση αυτή δεν έχει σημασία για την εκτίμηση του αστικού χαρακτήρα ενός μέτρου προστασίας, υπό την προϋπόθεση ότι η ίδια η απόφαση αφορά αστικές υποθέσεις (αιτιολογική σκέψη 10).

Ο κανονισμός λαμβάνει υπόψη τις διαφορετικές νομικές παραδόσεις των κρατών μελών και οι διατάξεις του δεν θίγουν τα εθνικά συστήματα που εφαρμόζονται για τη διαταγή μέτρων προστασίας. Αυτό σημαίνει ότι δεν υποχρεώνει τα κράτη μέλη να αλλάξουν τα εθνικά τους συστήματα ώστε να επιτρέπουν τη λήψη μέτρων προστασίας σε αστικές υποθέσεις. Επίσης, δεν υποχρεώνει τα κράτη μέλη να θεσπίζουν μέτρα προστασίας σε αστικές υποθέσεις για την εφαρμογή του κανονισμού (αιτιολογική σκέψη 12).

Η Επιτροπή έλαβε επιβεβαίωση από 16 κράτη μέλη ότι τα οικεία νομικά συστήματα επιτρέπουν τη λήψη μέτρων προστασίας σε αστικές υποθέσεις. Από όλα τα κράτη μέλη, 4 επιβεβαίωσαν ότι δεν επιτρέπουν μέτρα προστασίας σε αστικές υποθέσεις ή πιστοποιητικά που καλύπτονται από τον κανονισμό. Η Επιτροπή έλαβε υπόψη το στοιχείο αυτό κατά τη σύνταξη της έκθεσης.

Ως εκ τούτου, η έκθεση αντικατοπτρίζει την κατάσταση στα κράτη μέλη στον βαθμό που ο κανονισμός εφαρμόζεται σ' αυτά στην πράξη. Η έκθεση λαμβάνει επίσης υπόψη την αιτιολογική σκέψη 12 του κανονισμού.

Στην τελική έκθεση του POEMS του 2015[10] και στη μελέτη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου του 2017[11] διαπιστώθηκε ότι όλα τα κράτη μέλη προβλέπουν κάποια μορφή εντολών προστασίας σε ποινικές ή αστικές υποθέσεις. Ωστόσο, και στις δύο μελέτες διαπιστώθηκε ότι οι νόμοι για τις εντολές προστασίας και τα επίπεδα προστασίας διαφέρουν σημαντικά σε ολόκληρη την ΕΕ και, ως εκ τούτου, ενδέχεται να παρεμποδίσουν την ομαλή λειτουργία της οδηγίας και του κανονισμού, που από κοινού συνθέτουν το νομικό πλαίσιο της ΕΕ.

Φαίνεται ότι τα περισσότερα κράτη μέλη προτιμούν ένα σύστημα στο οποίο τα μέτρα προστασίας διατάσσονται είτε ύστερα από ποινική διαδικασία είτε ύστερα από αστική ή διοικητική διαδικασία. Σε άλλα κράτη μέλη, τα θύματα έχουν στη διάθεσή τους έναν συνδυασμό αστικών και ποινικών μέτρων.

Σε ορισμένες περιπτώσεις, μπορεί να είναι δύσκολο για τις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών να καθορίσουν αν εφαρμόζεται η οδηγία ή ο κανονισμός. Η κατάσταση αυτή είναι πιθανό να προκύψει όταν μια ενιαία εντολή προστασίας περιλαμβάνει διάφορα μέτρα διαφορετικού χαρακτήρα (αστικού, διοικητικού ή ποινικού).

την αποχώρηση της χώρας αυτής από την ΕΕ και μετά τη λήξη της μεταβατικής περιόδου κατά τη διάρκεια της οποίας ο κανονισμός εξακολουθούσε να εφαρμόζεται στο Ηνωμένο Βασίλειο.

10 van der Aa, S. et al., ό.π.

11 Υπηρεσία Έρευνας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ό.π.

Ως εκ τούτου, τόσο η τελική έκθεση του POEMS του 2015 όσο και η μελέτη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου του 2017 υποδεικνύουν ότι, στην πράξη, η χρήση των μέτρων προστασίας σε αστικές και ποινικές υποθέσεις και ο τρόπος εφαρμογής τους διαφέρουν σημαντικά σε ολόκληρη την ΕΕ.

3. ΕΙΔΙΚΗ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

3.1. Αρμόδιες αρχές [άρθρο 18 παράγραφος 1 στοιχείο α)]

Το άρθρο 18 παράγραφος 1 στοιχείο α) του κανονισμού απαιτεί από τα κράτη μέλη να ενημερώνουν την Επιτροπή για τα είδη των αρχών που είναι αρμόδιες σε θέματα που καλύπτονται από τον κανονισμό. Έως τον Ιούλιο του 2015 όλα τα κράτη μέλη πλην ενός που δεσμεύονται από τον κανονισμό είχαν γνωστοποιήσει στην Επιτροπή τις απαραίτητες πληροφορίες.

Κατά το άρθρο 5 παράγραφος 1 του κανονισμού, η αρχή έκδοσης του κράτους μέλους προέλευσης οφείλει, κατόπιν αιτήσεως του προστατευόμενου προσώπου, να εκδίδει το πιστοποιητικό χρησιμοποιώντας την πολύγλωσση έκδοση του τυποποιημένου εγγράφου. Το άρθρο 18 παράγραφος 1 στοιχείο α) σημείο i) απαιτεί από τα κράτη μέλη να γνωστοποιούν στην Επιτροπή τις κατηγορίες των αρχών που είναι αρμόδιες να διατάσσουν μέτρα προστασίας και να εκδίδουν πιστοποιητικά.

Από όλα τα κράτη μέλη στα οποία εφαρμόζεται ο κανονισμός, 20 γνωστοποίησαν ότι οι αρχές που είναι αρμόδιες να διατάσσουν και να εκδίδουν μέτρα προστασίας σε αστικές υποθέσεις είναι τα κατά τόπον αρμόδια δικαστήρια. Σ' αυτά περιλαμβάνονται τα πρωτοβάθμια δικαστήρια, τα εφετεία και τα ανώτατα δικαστήρια. Από όλα τα κράτη μέλη, 5 ανέφεραν ρητά τα οικογενειακά δικαστήρια ή το τμήμα οικογενειακών υποθέσεων των δικαστηρίων, ενώ 1 κράτος μέλος ανέφερε το εργατοδικείο. Επιπλέον, 4 κράτη μέλη γνωστοποίησαν ότι οι εισαγγελείς είναι επίσης αρμόδιοι.

Για να ληφθούν υπόψη τα διάφορα είδη αρχών που διατάσσουν μέτρα προστασίας σε αστικές υποθέσεις στα κράτη μέλη, ο κανονισμός εφαρμόζεται σε αποφάσεις τόσο δικαστικών όσο και διοικητικών αρχών. Ωστόσο, οι διοικητικές αρχές πρέπει να παρέχουν εγγυήσεις όσον αφορά την αμεροληψία τους και το δικαίωμα των διαδίκων σε δικαστική αναθεώρηση. Αυτό σημαίνει επίσης ότι οι αστυνομικές αρχές δεν μπορούν να αποτελούν αρχές έκδοσης (αιτιολογική σκέψη 13). Ένα κράτος μέλος ενημέρωσε την Επιτροπή ότι ο δήμαρχος μιας πόλης είναι αρμόδιος. Άλλο κράτος μέλος γνωστοποίησε ότι η αστυνομία, υπό την ιδιότητά της ως φορέα επιφορτισμένου με εξουσίες δημόσιας διοίκησης, μπορεί να διατάσσει προσωρινά προληπτικά περιοριστικά μέτρα και να εκδίδει πιστοποιητικά.

Το άρθρο 18 παράγραφος 1 στοιχείο α) σημείο ii) του κανονισμού απαιτεί από τα κράτη μέλη να γνωστοποιούν στην Επιτροπή τα είδη των αρχών:

- ενώπιον των οποίων μπορεί να γίνεται επίκληση μέτρου προστασίας που διατάσσεται σε άλλο κράτος μέλος· και/ή
- οι οποίες είναι αρμόδιες να εκτελούν το εν λόγω μέτρο.

Από όλα τα κράτη μέλη, 12 έχουν ορίσει δικαστήρια, από τα οποία όλα πλην ενός έχουν ορίσει ρητώς τα κατά τόπον αρμόδια δικαστήρια, όπως τα πρωτοδικεία, τα δημοτικά δικαστήρια ή τα περιφερειακά δικαστήρια. Σε 3 κράτη μέλη, οι εισαγγελείς είναι αρμόδιοι και σε 4 άλλα κράτη μέλη αρμόδιος είναι ο δικαστικός επιμελητής.

Επιπλέον, 8 κράτη μέλη εμπλέκουν τις αρχές επιβολής του νόμου για την εκτέλεση των μέτρων προστασίας. Φαίνεται ότι σε 2 κράτη μέλη η αστυνομία είναι άμεσα υπεύθυνη για την αναγνώριση των πιστοποιητικών και την εκτέλεση των μέτρων προστασίας.

Το άρθρο 18 παράγραφος 1 στοιχείο α) σημείο iii) του κανονισμού απαιτεί από τα κράτη μέλη να γνωστοποιούν στην Επιτροπή τα είδη των αρχών που είναι αρμόδιες για τη διενέργεια της προσαρμογής των μέτρων προστασίας. Από όλα τα κράτη μέλη, 18 έχουν ορίσει ρητώς τα κατά τόπον αρμόδια δικαστήρια, όπως τα πρωτοδικεία, τα δημοτικά δικαστήρια, τα περιφερειακά δικαστήρια ή τον πρόεδρο του τοπικού δικαστηρίου. Επιπλέον, 3 κράτη μέλη όρισαν δικαστήρια ή πρωτοβάθμια δικαστήρια γενικά, ενώ 2 κράτη μέλη όρισαν εισαγγελείς και 2 άλλα τον δικαστικό επιμελητή.

Τέλος, το άρθρο 18 παράγραφος 1 στοιχείο α) σημείο iv) του κανονισμού απαιτεί από τα κράτη μέλη να γνωστοποιούν στην Επιτροπή τα είδη των αρχών στις οποίες πρέπει να υποβάλλεται η αίτηση άρνησης της αναγνώρισης (και της εκτέλεσης). Από όλα τα κράτη μέλη, 17 κατά τόπον αρμόδια δικαστήρια έχουν οριστεί ρητά. Από την άλλη πλευρά, 4 κράτη μέλη γνωστοποίησαν άλλα είδη δικαστηρίων, όπως πρωτοβάθμια δικαστήρια, πλημμελειοδικεία και εφετεία.

3.2. Γλωσσικό καθεστώς [άρθρο 18 παράγραφος 1 στοιχείο β), άρθρο 16, άρθρο 4 παράγραφος 2 στοιχείο γ) και άρθρο 5 παράγραφος 3]

Εάν είναι αναγκαίο, το προστατευόμενο πρόσωπο που επιθυμεί να επικαλεστεί μέτρο προστασίας στο κράτος μέλος όπου απευθύνεται πρέπει να υποβάλει στις αρμόδιες αρχές γλωσσική μετάφραση του πιστοποιητικού [άρθρο 4 παράγραφος 2 στοιχείο γ)]. Το προστατευόμενο πρόσωπο μπορεί να ζητήσει από το κράτος μέλος προέλευσης να παράσχει την εν λόγω γλωσσική μετάφραση (άρθρο 5 παράγραφος 3).

Η γλωσσική μετάφραση του πιστοποιητικού πρέπει να γίνεται σε μία από τις επίσημες γλώσσες του κράτους μέλους όπου απευθύνεται το προστατευόμενο πρόσωπο ή σε επίσημη γλώσσα της ΕΕ την οποία το εν λόγω κράτος μέλος έχει γνωστοποιήσει ότι αποδέχεται (άρθρο 16 παράγραφος 1). Τα κράτη μέλη είχαν προθεσμία έως τις 11 Ιουλίου 2014 για να γνωστοποιήσουν τις πληροφορίες αυτές στην Επιτροπή [άρθρο 18 παράγραφος 1 στοιχείο β)]. Από όλα τα κράτη μέλη, 8 τήρησαν την προθεσμία αυτή. Έως τον Ιούλιο του 2015 όλα τα κράτη μέλη πλην ενός που δεσμεύονται από τον κανονισμό είχαν γνωστοποιήσει στην Επιτροπή τις απαραίτητες πληροφορίες.

Από όλα τα κράτη μέλη, 3 αποδέχονται εισερχόμενα πιστοποιητικά στην αγγλική γλώσσα και 1 ενημέρωσε την Επιτροπή ότι ένα από τα περιφερειακά του δικαστήρια αποδέχεται εισερχόμενα πιστοποιητικά στα ιταλικά. Επιπλέον, 2 κράτη μέλη αποδέχονται τα εισερχόμενα πιστοποιητικά σε πρόσθετες γλώσσες σε αμοιβαία βάση.

3.3. Διαδικαστικές εγγυήσεις για το πρόσωπο που συνιστά απειλή (άρθρα 6, 11, 12 και 13)

Ο κανονισμός προβλέπει ειδικές εγγυήσεις που διασφαλίζουν ότι, εάν ένα προστατευόμενο πρόσωπο ζητήσει την έκδοση πιστοποιητικού, γίνονται σεβαστά τα

δικαιώματα υπεράσπισης του προσώπου που συνιστά απειλή (άρθρο 6). Ειδικότερα, η αρμόδια αρχή πρέπει να επαληθεύει αν το πρόσωπο που συνιστά απειλή:

- ενημερώθηκε για το μέτρο προστασίας (ή την προσαρμογή του, σύμφωνα με το άρθρο 11 παράγραφος 3)·
- είχε ενημερωθεί για την έναρξη της διαδικασίας· ή
- έχει το δικαίωμα προσφυγής κατά του μέτρου προστασίας στο κράτος μέλος προέλευσης.

Σε 5 κράτη μέλη, το πρόσωπο που συνιστά απειλή ενημερώνεται για το μέτρο προστασίας προσωπικά, από δικαστικό επιμελητή ή από δικαστικό υπάλληλο.

Σε 2 κράτη μέλη, το πρόσωπο ενημερώνεται είτε προσωπικά είτε με συστημένη επιστολή. Σε 1 κράτος μέλος, αυτό γίνεται μόνο μέσω συστημένης επιστολής. Σε 1 κράτος μέλος, η γνωστοποίηση πραγματοποιείται γραπτώς στις περισσότερες περιπτώσεις (ηλεκτρονικά ή με συστημένη επιστολή). Εάν το πρόσωπο που συνιστά απειλή είναι παρόν στην ακρόαση, οι πληροφορίες παρέχονται προφορικά. Σε 1 κράτος μέλος, το πρόσωπο ενημερώνεται με τη συνήθη ταχυδρομική επιστολή. Σε 3 κράτη μέλη, η αστυνομία μπορεί, σε ορισμένες περιπτώσεις, να προβεί στη γνωστοποίηση αυτοπροσώπως.

Σε 3 κράτη μέλη δεν υπάρχουν ειδικοί κανόνες για τη γνωστοποίηση του πιστοποιητικού. Το πρόσωπο που συνιστά απειλή μπορεί να ενημερωθεί με διάφορους τρόπους, όπως με ηλεκτρονικά μέσα, με συστημένη επιστολή, από παρόχους υπηρεσιών ταχυμεταφοράς ή προσωπικά.

Τα κράτη μέλη δεν ανέφεραν επαναλαμβανόμενα προβλήματα στην ενημέρωση του προσώπου που συνιστά απειλή.

Σύμφωνα με τον κανονισμό, το πρόσωπο που συνιστά απειλή μπορεί να κινηθεί δικαστικά στο κράτος μέλος όπου απευθύνεται το προστατευόμενο πρόσωπο. Το πρόσωπο που συνιστά απειλή μπορεί να ασκήσει προσφυγή κατά της προσαρμογής του μέτρου προστασίας (άρθρο 11 παράγραφος 5). Σε ορισμένες περιπτώσεις[12], το εν λόγω πρόσωπο μπορεί επίσης να ζητήσει την άρνηση αναγνώρισης ή εκτέλεσης του μέτρου προστασίας (άρθρο 13 παράγραφος 1).

1 κράτος μέλος παρείχε στατιστικά στοιχεία σχετικά με τις ενέργειες στις οποίες είχαν προβεί τα πρόσωπα που συνιστούν απειλή ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου. Συνολικά υποβλήθηκαν 13 αιτήματα το 2017, 28 το 2018 και 13 το 2019.

3.4. Έκδοση, επεξεργασία και διαβίβαση του πιστοποιητικού (άρθρο 4 παράγραφος 1 και άρθρο 5 παράγραφος 1)

Ένα προστατευόμενο πρόσωπο μπορεί να ζητήσει από την αρχή έκδοσης του κράτους μέλους προέλευσης να εκδώσει το πιστοποιητικό (άρθρο 5 παράγραφος 1) και να το απευθύνει στις αρχές άλλου κράτους μέλους για αναγνώριση και εκτέλεση. Κατά το άρθρο 4 παράγραφος 1 του κανονισμού, τα κράτη μέλη πρέπει να αναγνωρίζουν τα μέτρα προστασίας που διατάσσονται σε άλλο κράτος μέλος χωρίς

[12] Εάν η αναγνώριση αντίκειται προδήλως στη δημόσια τάξη του κράτους μέλους όπου απευθύνεται το προστατευόμενο πρόσωπο ή εάν είναι ασυμβίβαστη με απόφαση που έχει εκδοθεί ή αναγνωριστεί στο εν λόγω κράτος μέλος.

να απαιτείται ειδική διαδικασία. Επιπλέον, τα μέτρα αυτά πρέπει να είναι άμεσα εκτελεστά στο κράτος μέλος όπου απευθύνεται το προστατευόμενο πρόσωπο.

Η λειτουργία του πολύγλωσσου τυποποιημένου εγγράφου που εκδόθηκε σύμφωνα με το άρθρο 5 του κανονισμού, συμπεριλαμβανομένου του περιεχομένου του, ήταν ικανοποιητική σύμφωνα με το σύνολο των 8 κρατών μελών που παρείχαν ανατροφοδότηση επί του θέματος.

Από όλα τα κράτη μέλη, 7 κατέστησαν δυνατή την ηλεκτρονική αποστολή των πιστοποιητικών. Επιπλέον, 5 κράτη μέλη επιβεβαίωσαν ότι τα πιστοποιητικά για την αναγνώριση μέτρων προστασίας σε αστικές υποθέσεις μπορούν να υποβάλλονται σε ψηφιακή επεξεργασία. Από αυτά τα κράτη μέλη, 4 είχαν θετική εμπειρία στο θέμα αυτό και κανένα από αυτά δεν είχε αρνητική εμπειρία. Κανένα κράτος μέλος δεν ενημέρωσε την Επιτροπή για τυχόν προβλήματα κατά την αποστολή των πιστοποιητικών. Ωστόσο, 1 κράτος μέλος σημείωσε ότι πρέπει να συμπληρώνονται χωριστά τυποποιημένα έγγραφα εάν πρόκειται για περισσότερα του ενός πρόσωπα. Στις περιπτώσεις αυτές, απαιτείται περισσότερος χρόνος για τη συμπλήρωση των εγγράφων.

Κανένα κράτος μέλος δεν δήλωσε την ύπαρξη επαναλαμβανόμενου προβλήματος με τη διαδικασία, συμπεριλαμβανομένης της τήρησης των προθεσμιών. Τέλος, 4 κράτη μέλη επισήμαναν ότι δεν διαθέτουν δεδομένα ή πρακτική εμπειρία.

3.5. Διόρθωση ή ανάκληση μέτρων προστασίας και πιστοποιητικών (άρθρο 14 παράγραφος 1 και άρθρο 9 παράγραφος 1)

Ένα μέτρο προστασίας μπορεί να ανασταλεί, να περιοριστεί ή να ανακληθεί στο κράτος μέλος προέλευσης. Στην περίπτωση αυτή, το προστατευόμενο πρόσωπο ή το πρόσωπο που συνιστά απειλή μπορεί να ζητήσει την έκδοση πιστοποιητικού ώστε να διασφαλιστεί ότι η αλλαγή αυτή λαμβάνεται υπόψη στο κράτος μέλος όπου απευθύνεται το προστατευόμενο πρόσωπο (άρθρο 14 παράγραφος 1).

Εάν ένα πιστοποιητικό περιέχει σφάλμα εκ παραδρομής ή χορηγήθηκε προφανώς εσφαλμένα, το προστατευόμενο πρόσωπο ή το πρόσωπο που συνιστά απειλή μπορεί να ζητήσει τη διόρθωση ή την ανάκληση του πιστοποιητικού. Η αρχή έκδοσης μπορεί επίσης να το πράξει με δική της πρωτοβουλία (άρθρο 9 παράγραφος 1).

Η λειτουργία του πολύγλωσσου τυποποιημένου εγγράφου που εκδόθηκε σύμφωνα με το άρθρο 14 του κανονισμού, συμπεριλαμβανομένου του περιεχομένου του, ήταν ικανοποιητική σύμφωνα με το σύνολο των 8 κρατών μελών που παρείχαν ανατροφοδότηση επί του θέματος.

Μόνο 1 κράτος μέλος παρείχε πληροφορίες σχετικά με τον μέσο χρόνο για την ανάκληση ή τη διόρθωση και ανέφερε ότι χρειάστηκαν 10 έως 14 ημέρες. Επιπλέον, 1 κράτος μέλος ενημέρωσε ότι σε μία υπόθεση το πιστοποιητικό έπρεπε να διορθωθεί λόγω σφάλματος υπολογισμού.

Σε άλλο κράτος μέλος, η εθνική νομοθεσία δεν ορίζει προθεσμία για τη διόρθωση ή την ανάκληση του πιστοποιητικού. Στο εν λόγω κράτος μέλος, το ζήτημα εξετάζεται κατά τη διάρκεια ακροαματικής διαδικασίας ενώπιον δικαστηρίου για την οποία πρέπει να ενημερωθούν εκ των προτέρων οι διάδικοι. Ως εκ τούτου, η διάρκεια της διαδικασίας μπορεί να ποικίλλει ανάλογα με τη διάρκεια των εν λόγω δικαστικών

διαδικασιών. Τέλος, 9 κράτη μέλη είτε δεν παρείχαν στοιχεία είτε δήλωσαν ότι δεν είχαν καμία υπόθεση.

3.6. Ευαισθητοποίηση και κατάρτιση σχετικά με την εφαρμογή του κανονισμού

Από όλα τα κράτη μέλη, 7 ευαισθητοποίησαν τις δικαστικές αρχές και τους επαγγελματίες στον τομέα της δικαιοσύνης σχετικά με την εφαρμογή του κανονισμού, ιδίως με τη χρήση ενημερωτικών επιστολών, δικτυακών τόπων, βοηθημάτων και εγχειριδίων, δικηγορικών συλλόγων και κατευθυντήριων γραμμών.

Σε 5 κράτη μέλη διοργανώθηκαν σεμινάρια κατάρτισης σχετικά με την εφαρμογή του κανονισμού. Ωστόσο, σε 4 από αυτά, τα σεμινάρια αυτά δεν επικεντρώθηκαν ειδικά στον κανονισμό, αλλά αποτελούσαν μέρος προγραμμάτων για δικαστές και/ή δικαστικούς υπαλλήλους με γενικότερη προοπτική.

4. ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ

Τον Ιούλιο του 2021 η Επιτροπή απέστειλε ερωτηματολόγιο στις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών για τη συλλογή δεδομένων και πληροφοριών σχετικά με την εφαρμογή του κανονισμού από την έναρξη ισχύος του. Η Επιτροπή έλαβε απαντήσεις από 19 κράτη μέλη, από τα οποία 16 επιβεβαίωσαν ότι τα οικεία νομικά συστήματα επιτρέπουν τη λήψη μέτρων προστασίας σε αστικές υποθέσεις.

Η Επιτροπή διαπίστωσε ότι 10 κράτη μέλη (δηλαδή τα μισά από τα κράτη μέλη στα οποία εφαρμόζεται ο κανονισμός) δήλωσαν ότι δεν διαθέτουν αναλυτικά στατιστικά στοιχεία σχετικά με τα μέτρα προστασίας σε αστικές υποθέσεις. Ως εκ τούτου, τα εν λόγω κράτη μέλη δεν ήταν σε θέση να παράσχουν δεδομένα σχετικά με τον αριθμό των πιστοποιητικών που εκδόθηκαν ή παρελήφθησαν βάσει του κανονισμού. Από όλα τα κράτη μέλη, 7 υπέβαλαν δεδομένα, αλλά δήλωσαν εξαιρετικά χαμηλούς αριθμούς τόσο για τα πιστοποιητικά που εκδόθηκαν όσο και για τα πιστοποιητικά που ελήφθησαν (από 1 έως 0). Σε 1 κράτος μέλος εκδόθηκαν 25 πιστοποιητικά.

Από όλα τα κράτη μέλη, 14 απάντησαν ότι δεν είχαν υποθέσεις ή δεν διέθεταν αναλυτικά στατιστικά στοιχεία σχετικά με τα αιτήματα έκδοσης πιστοποιητικών που είχαν λάβει ως κράτος μέλος προέλευσης. Από την άλλη πλευρά, 2 κράτη μέλη ενημέρωσαν ότι οι αντίστοιχες αρμόδιες αρχές τους είχαν λάβει η καθεμία από ένα μόνο αίτημα έκδοσης πιστοποιητικού, εκ των οποίων το ένα είχε απορριφθεί.

Στο ερωτηματολόγιο ζητήθηκαν επίσης πληροφορίες σχετικά με υποθέσεις στις οποίες τα κράτη μέλη, ενεργώντας ως κράτος μέλος όπου απευθύνεται το προστατευόμενο πρόσωπο, επέβαλαν μέτρο προστασίας μέσω του πιστοποιητικού του άρθρου 5 και εντέλει προσάρμοσαν το μέτρο αυτό. Από όλα τα κράτη μέλη, 5 ανέφεραν ότι δεν είχαν τέτοιες υποθέσεις.

Ομοίως, 5 κράτη μέλη ανέφεραν ότι δεν είχαν υποθέσεις που αφορούσαν διαδικασία προσφυγής κατά της προσαρμογής μέτρου προστασίας.

Σχεδόν όλα τα κράτη μέλη που απάντησαν στο ερωτηματολόγιο ανέφεραν ότι δεν είχαν γνωστές υποθέσεις (2 κράτη μέλη) ή αναλυτικά στοιχεία σχετικά με (9 κράτη

μέλη) την αναστολή, τη διόρθωση ή την ανάκληση μέτρων προστασίας βάσει του άρθρου 14 ή του άρθρου 9 του κανονισμού. Αυτό ισχύει ανεξάρτητα από το αν ενήργησαν ως κράτος μέλος προέλευσης ή ως κράτος μέλος όπου απευθύνεται το προστατευόμενο πρόσωπο. Σε 1 κράτος μέλος, 1 πιστοποιητικό διορθώθηκε σύμφωνα με το άρθρο 9 του κανονισμού, λόγω σφάλματος υπολογισμού.

Η τελική έκθεση του POEMS του 2015[13] και η μελέτη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου του 2017[14] έχουν ήδη επισημάνει την έλλειψη αξιόπιστων και δημόσια διαθέσιμων δεδομένων σχετικά με την εμφάνιση εντολών προστασίας σε αστικές υποθέσεις. Και οι δύο μελέτες ανέφεραν ότι πολλά κράτη μέλη δεν διέθεταν τακτικά στατιστικά στοιχεία και μπορούσαν να βασίζονται μόνο σε περιστασιακές μελέτες. Επιπλέον, οι παρεχόμενες πληροφορίες κάλυπταν συνήθως ορισμένες εντολές προστασίας ή ορισμένα τμήματα της χώρας. Οι μελέτες κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι οι μεγάλες διαφορές στα στοιχεία που συγκεντρώθηκαν σε διάφορα κράτη μέλη θα μπορούσαν να υποδηλώνουν ότι η πραγματική εμφάνιση μέτρων προστασίας σε αστικές υποθέσεις υποτιμήθηκε σε μεγάλο βαθμό. Τα αποτελέσματα της έρευνας του 2021 οδηγούν σε παρόμοιο συμπέρασμα. Η έλλειψη αναλυτικών στοιχείων από τα κράτη μέλη των οποίων τα νομικά συστήματα επιτρέπουν τη λήψη μέτρων προστασίας σε αστικές υποθέσεις θέτει προκλήσεις για την πραγματική εκτίμηση της χρήσης μέτρων πολιτικής προστασίας.

5. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Η ομαλή λειτουργία του κανονισμού είναι υψίστης σημασίας για την παροχή πλήρους και αξιόπιστης προστασίας στα θύματα της εγκληματικότητας στην ΕΕ κατά την άσκηση του δικαιώματός τους στην ελεύθερη κυκλοφορία.

Σύμφωνα με τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη, ο πυρήνας του συστήματος αμοιβαίας αναγνώρισης που θεσπίστηκε με τον κανονισμό (δηλαδή η λειτουργία του πολύγλωσσου τυποποιημένου εγγράφου) είναι ικανοποιητικός. Επιπλέον, φαίνεται ότι τα κράτη μέλη δεν αντιμετώπισαν σημαντικά ζητήματα κατά την εφαρμογή των κύριων πτυχών του κανονισμού, όπως εκείνων που αφορούν την έκδοση, την επεξεργασία και τη διαβίβαση των πιστοποιητικών. Ορισμένα κράτη μέλη έχουν τη δυνατότητα ηλεκτρονικής αποστολής πιστοποιητικών.

Επίσης, τα κράτη μέλη δεν αναφέρουν επαναλαμβανόμενα προβλήματα όσον αφορά τις διαδικαστικές εγγυήσεις για το πρόσωπο που συνιστά απειλή. Ειδικότερα, όσον αφορά τη γνωστοποίηση των μέτρων προστασίας στο εν λόγω πρόσωπο, τα κράτη μέλη εφαρμόζουν διαφορετικές διαδικασίες, όπως γνωστοποιήσεις με συστημένη επιστολή, με ηλεκτρονικά μέσα ή με προσωπική γνωστοποίηση.

Η ανάλυση δεν εντόπισε προβληματικά ζητήματα όσον αφορά τη διόρθωση ή την ανάκληση των μέτρων προστασίας. Ορισμένα κράτη μέλη ανέφεραν ότι δεν έχουν τέτοιες υποθέσεις.

Ωστόσο, όπως και στην περίπτωση της έκθεσης σχετικά με την εφαρμογή της οδηγίας για την ευρωπαϊκή εντολή προστασίας, η ανάλυση δείχνει ότι οι διαφορές στις νομοθεσίες και τις πρακτικές σχετικά με τα εθνικά μέτρα προστασίας στην ΕΕ

13 van der Aa, S. et al., ό.π.

14 Υπηρεσία Έρευνας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ό.π.

είναι πιθανό να εμποδίσουν την αξιοποίηση του πλήρους δυναμικού της νομικής πράξης και να επηρεάσουν την επιτυχία της αμοιβαίας αναγνώρισης των εντολών προστασίας. Από την ανάλυση προκύπτει ότι, σε ορισμένες περιπτώσεις, μπορεί να είναι δύσκολο να προσδιοριστεί αν εφαρμόζεται η οδηγία ή ο κανονισμός. Για παράδειγμα, τέτοια περίπτωση συντρέχει όταν μια ενιαία εντολή προστασίας περιλαμβάνει διάφορα μέτρα διαφορετικού χαρακτήρα (αστικού, διοικητικού ή ποινικού).

Επιπλέον, η παρούσα έκθεση δείχνει ότι υπάρχει περιθώριο βελτίωσης της ευαισθητοποίησης σχετικά με τον κανονισμό στα κράτη μέλη. Η προώθηση της ευαισθητοποίησης και η παροχή πληροφοριών και καθοδήγησης στους επαγγελματίες και τα ενδιαφερόμενα μέρη σε εθνικό επίπεδο θα μπορούσε να συμβάλει στην καλύτερη αξιοποίηση του κανονισμού.